Останній листопад!
І кожен крок
В глиб осені безжалісно веде мене...
І знову серце
Рветься до зірок —
З'єднатися з далекими едемами.

Поволі йду вздовж огорожі,
І кожен прут,
І кожен пруг
Теплу моїх чутливих рук
Говорить приторком колючим і ворожим,
Що десь за тим принишклим видноколом,
В великім світі
Збратаних стихій,
Крицевими крильми
Уже ширяє холод —
Незрозуміло лютий, незбагнено лихий.

Та тут,
У тихому осінньому осонні,
Так легко приховати до весни
Бажання, ледве втишені,
Хотіння напівсонні...

Душа вже жде
Нових, іще не звіданих
І первісно розвихрених утіх...
О, де ж ви, де,
Нові джерела,
Що спрагу вгасите жадань моїх нових?
. . . . . .
Гіллям осокорів безлистим
І льотом ластівки стрілистим

Благословляю

І вітаю їх!